

paa dette Skattekompleks, der stammede fra en saa udemokratisk Regering som den nuværende, uden at lægge ind deri, at det naturligvis var til stor Fordel for de store og indeholdt adskillige Overgreb overfor de smaa. Nu er det ikke muligt at faa 405 Mill. Kr. ad Beskatningens Vej ud af Befolkningen her i Landet, uden at man ogsaa maa beskatte de smaa. Det er ganske nødvendigt, ellers kan man simpelt hen ikke faa Pengene. Men jeg tror, jeg tør sige, at der paa ethvert Punkt ved disse Skatteloves Anlæg er tænkt paa at vælte saa faa Byrder som muligt over paa dem, der kun har ringe Raad til at bære dem. Det er ikke for meget at sige, at aldrig har nogen Regering foreslaaet en Indkomstskattelov, der i saa høj Grad tager Hensyn til de smaa Indtægter. Det sker ved de store Skattefradrag og ved forskellige andre Bestemmelser som Forslaget om, at man maa fradrage det ikke ubetydelige Beløb til Forsikringspræmier, og ved en saadan Bestemmelse som den, at en selverhvervende Kvindes Indtægt bliver skattefri med det dobbelte Beløb af det, der før var gældende. Og det sker paa forskellige andre Omraader.

En Anke, man kunde rette mod den her foreslaaede Ordning med Hensyn til Formue- og Indkomstskatten, skulde snarere være den — hvis man vil rette nogen Anke derimod —, at der er for mange, der ad den Vej bliver saa godt som skattefri. Det kan ikke nægtes, at navnlig som Forholdene vil stille sig, naar den Reduktion af Tjenestemændenes Lønninger og Arbejds lønningerne, som Prisnedgangen i det hele taget foranlediger, har fuldbyrdet sig, vil der være en meget stor Del af Arbejderne i Byerne og af de lavest lønnede Tjenestemænd, som enten ikke vil komme til at betale Skat eller kun meget lidt.

Den samme Tendens ligger der — hvis man endelig vil tale om Tendens — i høj Grad i Forslaget om Værditolden. Der kan overhovedet ikke foreslaas noget paa Skatteomraadet, som i saa høj Grad som Forslag om Indførelse af Værditold har den Tendens at lægge forholdsvis større Byrder paa det finere og kostbarere Forbrug, den velhavende Klasses Forbrug, og saa faa Byrder som muligt paa de billige Varer og det simple, jævne Forbrug. Alene Indførelsen af Værditold er en større Forskydning i Retning af at lægge Skatterne paa Luksus og fjerne dem saa meget som muligt fra de simple og billigere Artikler end noget som helst andet, der kunde opstilles paa Skatteomraadet.

Man har ment at se en særlig udspekuleret Ondskabsfuldhed i Bestemmelsen om, at Formuer under 100 000 Kr. kun skal betale halv Formueskat, for saa vidt som vedkommende Skatteydere Indtægter er under 4 500 Kr. Jeg skal erindre om, at denne Opfindelse ikke er min. Den stammer fra min højteærede Forgænger, under hvem en lignende Regel blev gennemført. Det er kun Formen, jeg har øvet nogen Indflydelse paa. Det, der var foreslaaet af Dr. Brandes, var, at man skulde bevare den almindelige Formueskats Gruppeskala op til 100 000 Kr.'s Formue samtidig med, at man gik over til den forhøjede Formueskat efter Rateskala i Almindelighed. Dette har jeg ment, at man ikke kunde lade staa. Man maatte havde det passet ind i Rateskalaen paa en eller anden Maade. Jeg har valgt at ordne Sagen paa den Maade, at jeg i Stedet for at bevare den gamle Gruppeskala halverede den Skat, der fremkom efter Rateskalaen; men selve dette at give en Begunstigelse til Formuer paa under 100 000 Kr., for saa vidt vedkommendes Indtægter ikke overstiger 4 500 Kr., stammer fra den tidligere Regering. At jeg har været medvirkende dertil, vil jeg ikke nægte, fordi jeg altid har anset det for at være en Retfærdighedshandling at skaane de smaa Formuer, for saa vidt de var forbundet med en meget ringe Indtægt.

Naar det ærede Medlem Hr. Wilmann mente, at Meningen hermed var den at fritage alle Gaardmænd for Formueskat, tror jeg dog, at det ved en nærmere Betragtning vil vise sig, at denne Opfattelse er ganske fejlagtig — jeg tror ikke, det har været min højteærede Forgængers Hensigt, lige saa lidt som det er min. Heller ikke kan Bestemmelsen i fjerneste Maade føre dertil. Vi har hørt af den interessante Forhandling, der har været ført her mellem forskellige ærede Medlemmer, at Gennemsnitsindtægten for en Gaardmand er 4 400 Kr.; men hvis en Gaardmand har en Formue af en blot nogenlunde Størrelse, blot Halvdelen af det, der her er Tale om, et halvt Hundrede Tusinde Kroner, kommer han selvfølgelig op over en Indkomstskat af 4 500 Kr., derom kan der ikke være Tvivl.

Med Hensyn til den foreslaaede Omordning af Ejendomsskatten har det ganske vist forbavset mig, at Opfindsomheden endogsaa er gaaet saa vidt, at man har sagt, at det var en Merbelastning af Husmændene. Det er dog kun et enkelt Medlem, der er gaaet saa vidt, og jeg behøver ikke at værge mig imod dette, for enhver nærmere Overvejelse af den Virkning, Sætserne vil have,